

Πρόσφατα πρωτοχριστιανικά χρόνια στην Καστοριά

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Μπορούμε στα χρόνια μας να ζήσουμε όπως οι πρώτοι χριστιανοί των Ιεροσολύμων; Στο ερώτημα αυτό απάντησε πρόσφατα και μάλιστα έμπράκτα ο αοίδιμος Μητροπολίτης Καστοριάς, ο πολύκλαυστος κυρός Σεραφείμ· ο φιλάγιος Ιεράρχης, που έζησε την ζωή των αποστολικών χρόνων και μας έδωσε την απάντηση. Ναι, μπορούμε, άμα αγαπούμε πραγματικά τον Χριστό μας και έχουμε φιλαγιότητα. Όταν προσπαθούμε να ομοιάσουμε με τους Αγίους μας, όταν η ζωή μας είναι χριστοκεντρική, όταν έχουμε εγκαταστήσει μόνιμο ένοικο της καρδιάς μας τον ευεργέτη και λυτρωτή μας, τον Θεάνθρωπο Ιησού.

Όταν ο Χριστός είναι μόνιμα εγκαταστημένος στην καρδιά μας, τότε μας πλημμυρίζει με την πλούσια τη χάρη Του και μας αξιώνει να ζούμε καθαρή Χριστιανική ζωή, να γινόμαστε παραδείγματα προς μίμηση, να είμαστε «το φως του κόσμου» [1] και να φαινόμαστε ως «πόλις επάνω όρους κειμένη» [2]. Μας αξιώνει να μην αρκούμαστε μόνο στις θρησκευτικές μας υποχρεώσεις, στην εύκολη

ικανοποίησή μας από την επιφανειακή πνευματική ζωή, αλλά να διεισδύσουμε στο Μυστήριο της ανακαινίσεως, κατά το οποίο αποτασσόμεθα τον διάβολο και τους αγγέλους του και συντασσόμεθα μαζί με τον Χριστό μας. Μας αξιώνει να ζούμε η τουλάχιστον να προσπαθούμε την προσωπική μας υπέρβαση, για να λειτουργήσουν οι πνευματικές μας αισθήσεις, που θα γεμίσουν τις ψυχές μας με την θεία παρουσία Του. Έτσι, αυτές καθαρίζονται, και δεχόμενες την Θεία Χάρη που η παρουσία Του εκπέμπει, πληρούνται από ευλογία και φως, από το Αυτοφώς, το αίδιο Φως της ζωής.

Η ζωή και η ποιμαντική δράση του μακαριστού Μητροπολίτου Σεραφείμ στην Καστοριά μας θυμίζει τα λόγια των Πράξεων των Αποστόλων για την ζωή και την δράση των πρώτων Χριστιανών, που ζούσαν έντονα την εν Χριστώ ζωή, όπως την αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς: «Είχον άπαντα κοινά» [3], σαν μέλη μίας οικογενείας. Και «ήσαν ομοθυμαδόν» [4] δηλαδή ζούσαν, θα λέγαμε σήμερα, κοινοβιακά, με πλούσια αισθήματα αγάπης, προσανατολισμένα ολοκάρδια στην επικοινωνία, «εν αγαλλιάσει και αφελότητι καρδίας» [5], δηλαδή με απλότητα, χωρίς να περνά από τις σκέψεις τους δεύτερος πονηρός λογισμός για τα λεγόμενα των άλλων. Ήσαν άδολοι, αγνοί, δοσμένοι σε αυτό το παραδείσιο βίωμα της ειλικρίνειας, της αθωότητας, της αυτοπροσφοράς. Ζούσαν, λοιπόν, με απλότητα, αλλά και ήταν «προσκαρτερούντες τη διδαχή των Αποστόλων και τη κοινωνία και τη κλάσει του άρτου και ταίς προσευχαίς» [6]. Προσκαρτερούντες σημαίνει, ότι έστεκαν με εγκαρτέρηση και επιμονή, αφοσιωμένοι σε τέσσερα πράγματα, τα

οποία τους γέμιζαν την ζωή και τους οδηγούσαν κοντά στο Χριστό μας. Έτσι, και ο κυρός Σεραφείμ με την ευλογημένη και αγιόλεκτη συνοδεία του προσκαρτερούσαν:

*Στην διδαχή των Αποστόλων, δηλαδή στην εμβάθυνσή τους στα λόγια της Αγίας Γραφής, αφού «πάσα Γραφή θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη» [7].

*Στην κοινωνία των προσώπων, δηλαδή στην επικοινωνία με τους άλλους Χριστιανούς, αφού ο άνθρωπος ως κοινωνικό ον έχει ανάγκη πνευματικής επικοινωνίας. Επικοινωνίας, όμως, πνευματικής, που δεν σκορπίζει τον νού, ούτε σπαταλά σε άσκοπα πράγματα τον χρόνο της ζωής του, για την χρήση του οποίου γνωρίζει ότι θα δώσει λόγο στον Θεό μας. Η επικοινωνία ήταν σύμφωνη με τη ρήση του Οσίου Γέροντος Ιωάννου του Δομβοΐτου «ωφελού η ωφέλει η φεύγε» [8].

*Στην κλάση του άρτου, δηλαδή στην ικανοποίηση των τροφικών αναγκών τους. Ο άνθρωπος, αφού σύγκειται από σάρκα και πνεύμα έχει ανάγκη από δύο τροφές· πνευματική και σωματική. Γι' αυτό και πάντοτε στις πνευματικές συνάξεις απαραίτητη είναι η παράθεση πνευματικής τράπεζας, για την Θεία Κοινωνία, αλλά και υλικής προς παράκληση του σαρκίου. Η υλική τράπεζα που παρατίθεται είναι ευλογημένη, όταν στην κορυφή της κάθεται πάντοτε ο Κύριός μας ευλογώντας και αγιάζοντάς την.

*Και στην προσευχή, αφού αυτή μας ενώνει με το δωρεοδότη μας Χριστό, από τον οποίον προέρχεται «πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον» [9].

Η εν Χριστώ αυτή ζωή των Αγίων, όπως επονομάζονταν οι πρώτοι πιστοί των Ιεροσολύμων, αποτελούσε την προτύπωση της χριστιανικής ζωής του Ιεράρχου Καστορίας, που επιθυμούμε να ευρίσκεται συνεχώς ενωμένος μαζί με τον Κύριο και να πορεύεται κατά το άγιο θέλημά Του. Την ένωση αυτή την επιτύγχανε μόνο μέσα στην μία, αγία, καθολική και αποστολική μας Εκκλησία, την οποία υπηρέτησε άοκνα μέχρι της κοιμήσεώς του, και η οποία αποτελεί το σώμα του Χριστού μας και καθοδηγείται από το Πανάγιο Πνεύμα. Και είναι αποδεδειγμένο ότι όπου υπάρχει ζώσα πίστη εκεί υπάρχει και εκκλησιαστική ζωή που συντελεί στην πνευματική πρόοδο που προάγει τον άνθρωπο σε τέλεια προσωπικότητα και διανοίγει τα χείλη του σε εξύμνηση των κατορθωμάτων των αριστέων του πνεύματος και του σταδίου, των Ολυμπιονικών στους υπέρ του εσταυρωμένου Αρνίου αγώνες, ο οποίος ανά τους αιώνες υπήρξε σημείο αμφιλεγόμενο, «Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν» [10].

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Σεραφείμ είχε την σφραγίδα της θεοτοκοφιλίας και της φιλαγιότητος ανεξίτηλα χαραγμένη στην καρδιά του. Βρισκόταν πάντοτε υπό την σκέπη της Παναγίας μας, «της Πορφύρας, Μαυριώτισσας, Ρασιώτισσας, Εβραΐδος, Καστριώτισσας, Προφητών του Κήρυγματος, Οδηγήτριας Γραμμούστιανης Άργους Ορεστικού, Φανερωμένης, Ελεούσας Μονής Κλεισούρας, Βλαχερνίτισσας, Παραμυθίας, Ελεούσας Καστορίας, Ελπίδος απηλπισμένων, Δακρυρροούσας, Πορταΐτισσας, Γοργοϋπηκούου και Τριχερούσας». Βρισκόταν υπό την προστασία του πολιούχου της Καστορίας Αγίου Μηνά, του προστάτου των γουναράδων της περιοχής του, του Προφήτου Ηλία, του Αγίου Νικάνορος, του

Αγίου Νεκταρίου, της Αγίας Παρασκευής, της Αγίας Σοφίας της Κλεισούρας και του Ιερομάρτυρος Βασιλείου Χιλιοδένδρου, διά την αγιοκατάταξη των οποίων είχε μεριμνήσει, των Αγίων Νεομαρτύρων, Μάρκου του Κλεισουριέως, Γεωργίου και Ιωάννου-Νούλτσου, των Καστοριέων και του νέου Ιερομάρτυρος, Πλάτωνος Αιβαζίδη, ως και όλου του νέφους των Αγίων, τις μνήμες των οποίων καθημερινά τιμούσε.

Ο θεοπρόβλητος και θεοφιλέστατος Επίσκοπος Σεραφείμ είχε νοικιάσει την καρδιά του ολοκληρωτικά στον Χριστό μας. Ο ίδιος δεν είχε ούτε νού ιδικό του ούτε θέληση ούτε ζωή, αλλά όλα αυτά του ήταν ο Χριστός. Έτσι, λέγοντας ότι είχε «νούν Χριστού» [11], πιστοποιούμε ότι είχε την ίδια με Έκείνον θέληση, γι' αυτό και θα μπορούσε να φωνάζει το παύλειο: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός» [12]. Ο μακαριστός Ιεράρχης, που τόσο αναπάντεχα μεταδημότευσε για την ουράνια Βασιλεία, έζησε πρωτοχριστιανικά μαζί με την απορφανισθείσα επισκοπική του αδελφότητα. Τώρα ο Επίσκοπος βρίσκεται κοντά στον αγαπημένο του Ιησού και μαζί με τους φίλους του Αγίους απολαμβάνει τα αγαθά, «α οφθαλμός ουκ είδε και ούς ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανένη, α ητοιμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν Αυτόν» [13]. Απολαμβάνει τους καρπούς των έργων του και δέεται του Κυρίου για την ευλογημένη του αδελφότητα, για το θεοσεβές πλήρωμα της επαρχίας του, για την πολυαγαπημένη του Μακεδονία, για όλους μας, που μας ανέψυχε με τις ευχές και τις ευλογίες του.

<https://bit.ly/39Qswzp>